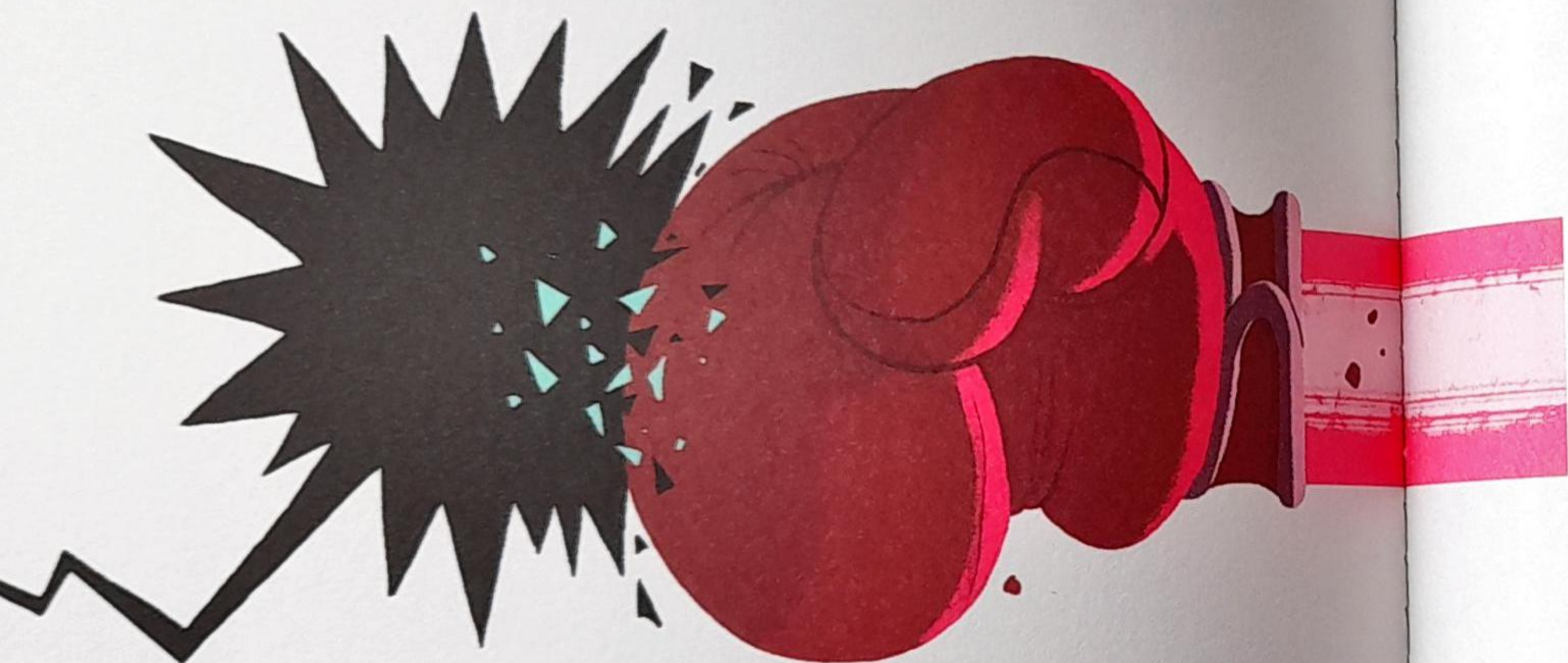

EDWARD VAN DE VENDEL
MET PORTRETTEEN VAN FLOOR DE GOEDE

INTERVIEWS EN
GEDICHTEN

QUERIDO GLOW

IK BEN NIET MEER BANG

Je wordt de hele dag gepord. Ze sjoeren aan je.
Nou ja, ze storten zich niet letterlijk met romp en kop
wop boven op je, maar uit hun monden komen wel voortdurend
van die halfbetonnen tekstballonnen, en die meppen ze soms
recht in je gezicht.

Soms zijn die chatboksballen echt op jou gericht, soms
knallen ze zo'n beetje heen en weer in een lokaal,
belanden dan alsnog frontaal tussen jouw ogen.
Als dolgevlogen vogels.

Als kogels,
volgezogen met veroordeling en mening.
Zo is elke dag een training in ontwijken,
in voor en naast je kijken.

Totdat je opeens besluit:
vanaf vandaag deel ik de slagen uit,

ik (pok)
ben (pok)
god (pok)
damn it (aanloop, aanval)
niet meer (smash)
bang.

En plotseling kan het geklets je niet meer raken.

Je hebt jezelf onkwetsbaar kunnen maken.

(Maar fok,

wat duurt zo'n tenniswedstrijd lang.)

IK BEN NIET MEER BANG

NORA (16, zij/haar)
zit op de mavo (vmbo-t), woont samen met haar moeder,
tweelingbroer en kleine zusje, en noemde zichzelf tot voor kort pan-
seksueel.

Welke drie eigenschappen zou je van jezelf noemen, om je voor te stellen aan mensen die je nog niet kennen?

Even denken. Ik zou zeggen: zorgzaam. En de andere twee komen alleen in het Engels in me op. *Talkative* en eh... *fluid*, ik weet niet hoe ik dat in het Nederlands moet uitleggen. Ik verander constant. Ik blijf wel dezelfde persoon, maar als ik veel met vrolijke mensen omga dan ben ik ook vrolijk, en als ik... Het is lastig om uit te leggen.

Bedoel je: meegaand?

Niet speciaal, want ik doe niet wat iedereen doet, maar ik pas me wel een beetje aan de omgeving aan. Ik ga om met mensen uit verschillende culturen, met verschillende achtergronden, jongens, meiden, alles. De ene groep houdt van rustig een boek lezen, thuiszitten en niet heel veel praten, en de andere is juist heel sociaal, trekt naar buiten en spreekt ook met vreemden om zich heen. En als ik met allebei ben, kan ik me aanpassen, ook al ben ik nog steeds mezelf.

Vind je van jezelf dat je makkelijk met mensen kunt omgaan?

Niet altijd, maar meestal wel. Ik ben best sociaal en ik kan makkelijk praten, maar tegelijkertijd vind ik dat wel een beetje eng. Ja.

En dan dat praterige, dat talkative zijn, heb je dat altijd gehad? Veel praten? Ja.

Was je vroeger dan een druk meisje, of juist rustig?

Ik was heel rustig. Ik ga al mijn hele leven vooral met mijn tweelingbroer om, en dan nog wat mensen van school. Nu zijn dat er wel wat meer. Laatst dacht iemand op Instagram dat mijn broer mijn vriendje was... En ik was zo van: neeeeeee.

Je zegt: nu zijn er wat meer mensen met wie ik contact heb. Hoe is dat gekomen?

Door de GSA*, van onze school. Op de basisschool was alles makkelijk. In de eerste was ik niet populair of zo, maar iedereen in mijn klas kende me en ging met me om. En in de tweede was dat anders. Toen kwam ik in een nieuwe klas waar ik niemand kende. Dus ik was bang: straks ken ik niemand, straks wil niemand met me praten... Maar op de eerste dag kwam er al een meisje naar me toe met wie ik bevriend raakte en bijna het hele schooljaar ging ik vooral met haar om. Maar aan het einde van het jaar ging ze minder met me praten en ik wist niet precies wat er aan de hand was. En toen hoorde ik via iemand anders dat ze niet meer met me wou praten omdat ik te emo was. Of zo. Te depressief. En te veel over mezelf sprak. Dat is uiteindelijk goed gekomen, maar toen ik niet meer bevriend was met haar kende ik letterlijk niemand. Dus in de pauzes was ik vaak alleen. Maar toen vroeg iemand van de GSA of ik wilde komen helpen. Dat heb ik gedaan, en via de GSA heb ik steeds meer mensen leren kennen.

Dat was een soort redding?

Ik heb op een gegeven moment besloten: nee, ik ga niet meer bang doen. Ik ga gewoon praten. En ik ben daarna ook nog wel bang geweest, maar vooral door de GSA, en later ook groepen daarbuiten, werd het makkelijker.

Maar je besloot om je anders op te gaan stellen?

Even kijken... Dat was... Ik had al ja gezegd tegen de GSA, maar nog geen bijeenkomst gehad. Het was een dag dat ik me eigenlijk helemaal niet goed voelde. En opeens besloot ik: oké, nee, nee, stop that

*GSA: Gender and Sexuality Alliance, zie bladzijde 122.

right there, ik ga dit niet meer doen. Ik ga proberen om me anders op te stellen. En vanaf toen ben ik begonnen om wat hoger op die trap te klimmen om wat beter uit de verf te komen...

Wat brutaler misschien?

Niet speciaal brutaal.

Wat meer naar buiten gericht?

Ja.

Laten we even teruggaan naar de dag dat je gevraagd werd voor de GSA – hoe ging dat? Wie vroeg jou?

Iemand met wie ik nog niet bevriend was. Maar ik had haar tijdens Paarse Vrijdag* van het jaar ervoor gezien. En ik vond haar wel cute. Een paar dagen later zag ik dat ze mij was gaan volgen op Instagram. Een week later heeft ze mij nog bijna aangereden. We hebben twee schoolgebouwen, ik liep van het B-gebouw naar het A-gebouw, en zij kwam aan gescheurd en raakte me bijna. Ik was zo van: o, aha, sorry. En toen liep ik verder. Later is zij uit de kast gekomen als trans jongen, maar op dat moment dacht ik dat hij een meisje was. Een jaar later heeft hij mij gevraagd of ik in de GSA wilde. Via een berichtje.

Wat was jullie eerste activiteit?

We planden alles op WhatsApp. We hadden het GSA-pakket besteld voor Paarse Vrijdag en die dag hielp ik mee met polsbandjes uitdelen, en er was ook muziek en er werd wat gedanst.

Samen met de jongen die jou gevraagd had?

Nee, die heb ik nooit gesproken, hij was inmiddels van school gegaan.

Waarom wilde je bij de GSA?

Ik dacht: misschien zijn er eersteklassers die hulp nodig hebben om te praten. Ik ben ook een van de vertrouwenspersonen. Mensen mogen mij een mail sturen. Ik heb volgens mij in het begin twee mails gehad, daarna niet meer. Maar ik wilde graag meedoen aan de GSA om mensen te helpen.

*Paarse Vrijdag: de tweede vrijdag van december. GSA-actiedag, waarop iedereen op school die dat wil paars draagt en zo gender- en seksuele diversiteit steunt.

Wist je toen al dat je zelf queer was?

Ja, dat wist ik ergens toen ik eind dertien was.

Hoe heb je dat ontdekt?

Via internet, eigenlijk, en via muziek. Ik zit op een iPadschool en daardoor ging ik meer online. Ik luisterde meer naar muziek, vooral naar de groep Years and Years. Toen kwam ik erachter dat de zanger homo was, Olly Alexander. Ik was toen bij mijn beste vriendin en zei: 'Wist je dat de lead singer van Years and Years homo is?' En zij zo van: 'Echt waar? Maar hij is zo cute!' En ik dacht bij mezelf: oké, dat is ook weer raar om te zeggen. Daarna heb ik een fanpagina voor Years and Years gemaakt, ik ben naar drie concerten geweest en heb via die fanpage met meerdere mensen contact gekregen. Toen ben ik langzamerhand naar meerdere artiesten gaan luisteren die ook LHBTQIA+ zijn en ervoor uitkomen. En op een gegeven moment ben ik mezelf gaan afvragen: hé, ben ik hetero? En toen dacht ik: nee, ik vind eigenlijk meiden ook wel leuk.

Even tussendoor: welke artiesten ben je nog meer gaan volgen?

Troye Sivan, sowieso. Declan McKenna. En ik luisterde ook naar Halsey, ik vond haar heel interessant. Zij is biseksueel, ik was zo van: hé, een vrouw die biseksueel is, whááááát? En ze is net als ik van gemengde afkomst, dus dat vind ik wel gaaf. Ik had toen nog geen label voor mezelf gekozen, maar ik wist al wel in mijn hoofd dat ik niet hetero was. En toen ik haar ontdekte, dacht ik: zij is cool!

Wat is jouw afkomst?

Mijn moeder is Surinaams, en mijn vader is Nederlands. Ik ben hier geboren en mijn ouders ook, maar allebei de ouders van mijn moeder zijn Surinaams. Mijn oma woont daar ook, ooit wil ik een keertje bij haar op bezoek.

Je zei: ik had nog geen label gekozen. Heb je dat daarna wel gedaan?
Ik heb mezelf drie jaar lang panseksueel genoemd. Dat betekende voor mij dat ik geen voorkeur had in geslacht. Dus dat ik niet alleen jongens leuk vond, en ook niet alleen meisjes, maar gewoon iedereen, of zo. Maar er waren de hele tijd mensen die zeiden: 'Panseksueel, is

dat niet hetzelfde als biseksueel?’ En toen begon ik te denken: klopt het wel, heb ik geen voorkeur? Ik word ouder, en ik kijk nu weer meer naar mensen dan ik eerst deed. En ik vind de ene keer meiden veel leuker, maar een andere keer ook weer jongens. Ik ben mezelf een beetje beter gaan leren kennen, en heb toch wel door dat het label misschien niet zo heel erg bij me past. Maar misschien ook wel. Ik weet het nog niet zeker en ik vind dat niet zo heel erg. Ik kies er op dit moment even voor om geen label te gebruiken. En als iemand het vraagt dan zeg ik ‘biseksueel’.

Is de muziek nog steeds belangrijk voor je?

Ik luister nog steeds elke dag naar Years and Years. En verder The 1975, de zanger daarvan is zelf niet homo maar hij komt wel op voor diversiteit. En een tijdje geleden luisterde ik alleen maar naar Panic! At The Disco. De zanger daarvan, Brendan Urie, is een jaar geleden tijdens een interview uit de kast gekomen als panseksueel. De interviewer was heel irritant, want hij vroeg: ‘Ik heb gehoord dat jij van meiden en jongens houdt, wat vindt je vrouw ervan?’ Dat is echt heel dom. Brendan Urie ging er wel op in, maar hij plakte er geen label op. Maar ik, als panseksueel klein kindje, dacht toen: hé, dat klinkt als wat ik heb, en toen heb ik mijn username op Instagram veranderd naar ‘pansexualurie’. En een jaar later begon hij zichzelf opeens toch panseksueel te noemen. Ik dacht: hééééé... dit is leuk!

Je wist het eerder dan dat hij het zelf wist.

Ja, ha ha, dat was wel grappig.

Zijn er liedjes van je favoriete artiesten die qua tekst iets extra's betekenen?

Van Years and Years is dat ‘Real’. Het gaat over liefdesverdriet. ‘I talk to you, but it don't work, I touch you, but it starts to hurt – what have I been doing wrong?’ Ik vond het vanaf het begin een sterk nummer, ik heb er daarnet ook weer naar geluisterd. Toen mijn eigen relatie uitging op een gegeven moment, klopte de tekst ook met wat ik voelde. En van Panic! At The Disco is er het liedje ‘Girls/Girls/Boys’. Daarin zingen ze: ‘Girls love girls and boys.’ Dat heb ik op een T-shirt staan. En ze zingen: ‘Love is not a choice.’ Dat vind ik een mooie tekst. *‘Cause it's not.*

Je was dus dertien toen je het queer zijn door de muziek ontdekte, maar wanneer kreeg je voor het eerst gevoelens voor iemand?
Hm. Even kijken hoe ik dit ga uitleggen. Ik ben niet vaak heel speciaal verliefd geweest op mensen, maar wel dat ik me aangetrokken voel tot anderen. En ik heb net zo vaak gehad dat ik een meisje of een jongen leuk vond, maar dat ik er niks mee heb gedaan.

En je hebt een relatie gehad?

Eén. Met een jongen, en dat ging na vier maanden uit. Wat mij op dat moment wel een beetje pijn deed. En hem ook. Maar dat is de enige liefde die ik heb gehad.

Hoe heb je hem ontmoet?

Ik heb hem ook in de GSA leren kennen. Het ging heel snel. We ontdekten dat we elkaar leuk vonden, en toen zijn we toevallig samengekomen, zo van: 'Hé, zullen we het misschien uitproberen?' Dat kwam van ons beiden. We dachten: oké, laten we het proberen. Ik ging vier maanden lang bijna alleen maar met hem om, en met mensen die hij kende. Toen het uitging was het wel een beetje... raar voor mij. Omdat ik nooit plannen voor mijn leven had gehad, maar toen ik met hem was kreeg ik opeens ideeën over wat ik in de toekomst wilde gaan doen. We spraken over van alles en nog wat, en dan zeiden we: 'Mijn ma wil dat ik later op mezelf ga wonen, en dan kunnen we een huis nemen en blablabla.' Ik kreeg een beeld in mijn hoofd van hoe het zou kunnen gaan. En dat viel toen helemaal weg. Ik heb er vanaf dat moment eigenlijk niet meer over nagedacht. Ik probeerde er niet over na te denken.

Zou je zeggen dat dat je grote liefde is geweest, tot nu toe?

Niet de grote liefde, maar wel mijn enige liefde. Ik weet nog niet zoveel over de liefde, dus ik zie wel wat er gaat gebeuren.

Dat was met een jongen. Zijn er meisjes op wie je verliefd bent geweest?

Ik kan niet zeggen dat ik, behalve op hem, verliefd op iemand ben geweest, want ik ken daar niemand goed genoeg voor. Ik ben verliefd op hem geworden terwijl we in een relatie zaten.

Hebben jullie nog contact?

Soort van. Wat ik persoonlijk naar vind is dat mensen om me heen met mij praten alsof ik hem haat. Ik denk dan: daar heb ik niks mee te maken. *That's your opinion.*

In het begin vertelde je dat je jezelf *talkative* vond. Maar je zei ook dat je verlegen kan zijn.

Dat ben ik nog steeds wel af en toe, of eigenlijk... Ja, ik praat wel veel maar ik ben tegelijkertijd bang dat ik te veel praat en dan mensen irriteer. Dan denk ik: moet ik nu stoppen met praten, wat gebeurt er als ik doorpraat? Ik probeer daar niet te veel over na te denken, maar de laatste tijd zijn er weleens mensen geïnteresseerd in mij en dan weet ik niet hoe ik met ze moet praten. Want ik weet niet of ik ze leuk vind. Ik ben bang dat ik ze misschien pijn ga doen en dat wil ik niet.

Op Instagram ben je vrij uitgesproken. Zou het kunnen zijn dat mensen, misschien jongere mensen, zich op school aan jou optrekken? Omdat ze zien dat je van alles durft?

Zoiets heb ik weleens gehoord. Dat ik misschien een voorbeeld kan zijn. Dan denk ik bij mezelf: nee, er zijn een paar dingen waarvan ik niet wil dat andere mensen ze doen.

Zoals?

Gewoon, keuzes die ik maak. Dat ik op school niet altijd mijn best doe, ik vind dat niet heel goed. Sowieso moet ik mij wat meer als een voorbeeld gedragen, ik heb een klein zusje erbij. Ze is nu achttien maanden en ik moet meer opletten op mijn gedrag. Dat is wel lastig voor mij, want thuis gedraag ik me anders dan op school. Thuis ben ik wat meer met mezelf bezig.

Zou je zeggen dat je een lastige puber was?

Nog steeds wel. Mijn moeder heeft me net nog lastig genoemd. Ik vind mezelf niet... Of ja, ik ben wel lastig.

Op welke manier dan?

Ik wil mijn eigen dingen doen en als er iets aan de hand is, of als ie-

mand anders dat niet fijn vindt, ben ik wel eigenwijs. Soms vind ik dat irritant aan mezelf, maar andere keren let ik er niet op en ga ik te ver. Wat normaal is voor een tiener, neem ik aan.

De derde eigenschap die je van jezelf noemde was 'zorgzaam'. Is dat wat je bedoelt? Dat je dat wat meer wilt zijn? Voor je zusje?
Ik ben wel zorgzaam voor haar. Maar tegelijkertijd zeg ik thuis vaak nee, wat ik niet moet doen. Mijn moeder heeft ons alleen opgevoed. Ik vind haar net een superheld, want ze is ook nog eens chronisch ziek. Ze heeft sikkelcel-anemie, waardoor ze soms veel pijn heeft en af en toe ook naar het ziekenhuis moet. Toen we klein waren was dat niet heel vaak, maar nu ze wat ouder wordt en meer stress heeft gebeurt dat wat vaker. En vooral door mij, doordat ik op school niet zoveel deed de laatste tijd, en thuis ook niet. Daar voel ik me wel slecht onder. Ik doe het niet expres, maar voor haar voelt het wel alsof ik het expres doe. Dat vind ik lastig.

Is er een moment geweest waarop je thuis hebt gezegd dat je niet hetero bent?

Ja, we zaten in de woonkamer, er waren denk ik wat jongens op tv en m'n tante zei iets over dat ik opnieuw een relatie moet, want het was net uit met mijn vriend. En ik zei: 'Ik vind niet alleen jongens leuk.' En toen zei mijn tante: 'Oké.' Maar het was niet speciaal, of zo. Het was chill.

En daar was je moeder bij?

En mijn broer. Die wist het volgens mij al, maar het maakt hem niet uit. Nu praat ik er weleens met hem over, maar niet heel vaak.

Jij stond een tijdje geleden op posters van de landelijke GSA en je deed mee in een filmpje. Hoe kwam dat?

Ik volg het GSA-netwerk op Instagram, en er werden mensen gevraagd die met hun gezicht op een poster wilden. Je mocht een mail sturen en toen mocht ik daarnaartoe, mijn tante had me gebracht, dat was leuk. Het zijn acht verschillende posters geworden, met rood, oranje, geel, groen, blauw, paars en verder. Ik sta op de gele poster. Die poster hangt in het B-gebouw op school, het is grappig als ik erlangs loop. Er is ook nog een andere poster gemaakt, voor de Day of Silence*, maar

***Day of Silence**: dag in april waarin deelnemers twaalf uur lang hun mond houden om stil te staan bij de gevolgen van pesten.

die durfde ik niet op te hangen omdat je mijn neushaar kan zien. Op andere scholen, oké, maar niet hier, ha ha.

Je doet ook nog mee in een filmpje.

Na de fotoshoot werd aan paar mensen gevraagd om iets te zeggen over Paarse Vrijdag. Toen heb ik dat gedaan. Alleen weet ik dat ik een woordfout maakte, want meteen zei iedereen in de comments: het is 'jij' en niet 'jou'. Oké, sorry.

Bij je foto en het filmpje staat ook dat je jezelf panseksueel noemt. Heb je toen gedacht: dit is wel heel zichtbaar allemaal? Of vond je het juist leuk?

Ik vind het niet zo heel erg. Mensen zien me ook op straat, dus waarom niet op een poster? Ik vond het juist wel heel cool dat ik ervoor uitgekozen werd. Ik dacht: hé, gaaf, hier wil ik wat mee doen.

Zou je er nog meer in willen betekenen?

Zeker. Ik vind het fijn als ik weet dat ik andere mensen ergens mee kan helpen en blij maken.

Daar komt dat 'zorgzaam' dan weer terug. Ben je op school ooit aangesproken over de poster of de filmpjes?

Niet dat iemand speciaal naar me toe gekomen is. Maar ik heb wel gehad dat iemand een keer 'pannenkoek' naar me riep. Ik dacht: ik heb een naam, en als je die niet weet, kun je toch naar me toe komen lopen? Maar hij bleef maar uit de verte roepen: 'Hé, jij bent toch panseksueel? Pannenkoek!' Ik vond het niet erg, eigenlijk juist ironisch, want er zijn een paar vrienden die me weleens pannenkoek noemen omdat ik pigmentvlekjes in mijn gezicht heb. En wat ook grappig is: ik maakte een tijdje elke week pannenkoeken. 'Hé, ik ga weer pannenkoeken maken! Deze pan is met een pan pannenkoeken aan het bakken!'

Maar dat kun je nu niet meer doen, want je noemt jezelf niet meer 'pan'.

Ik weet het niet zo heel zeker. Maar ik heb er nog een vlag van. Ik weet niet wat ik daar nu mee ga doen. Maar dat zie ik nog wel.

Hoe ziet de panseksualiteitsvlag eruit?

Die is roze, geel en blauw. Ik heb meerdere items met de panseksuele vlag erop, twee buttons bijvoorbeeld. Want ik ben er open over. Als ik ergens ben, mogen ze het gewoon weten. Nou ja, niet dat ik als eerste zeg: 'Hallo, ik ben niet hetero.'

Vind je dat het begrip panseksualiteit te weinig bekend is?

Ja, want mensen zien het meestal als slecht, of ze begrijpen het niet. En ze gebruiken vaak de verkeerde woorden, wat ik jammer vind. Sommigen zeggen dat panseksueel zijn betekent dat je alle genders leuk vindt. En dat je, als je biseksueel bent, alleen twee genders leuk vindt, man of vrouw. Terwijl er heel veel biseksuelen zijn die ook op non-binaire mensen vallen.

Hoe legde jij panseksualiteit dan uit, als mensen ernaar vroegen?

Hoe ik het verklaarde was hoe ik het voor mezelf heb verklaard. Hetero is wanneer je op het andere geslacht valt. Homo betekent vallen voor hetzelfde geslacht, en biseksueel dat je op beide of gewoon op meerdere geslachten valt. Ik denk dat panseksueel is dat je op alle genders valt en daar geen voorkeur in hebt. Maar dat het bij biseksuelen wel zo kan zijn dat ze alsnog een voorkeur hebben voor meisjes of voor jongens. Ik denk niet dat panseksualiteit hetzelfde is als biseksualiteit, maar wel een onderdeel ervan. Voor mezelf denk ik de ene keer dat ik echt meiden veel leuker vind en de andere keer toch weer jongens. Maar ik probeer er niet te veel over na te denken. Oké, je vindt deze persoon leuk, laat het gewoon zo zijn. Ik vond het heel fijn om een label te hebben. Maar nu probeer ik dat wat minder te doen.

Je experimenteert veel met je uiterlijk. Wanneer ben je dat gaan doen?

Ik draag elke dag andere kleding, of in elk geval een andere combinatie. Ongeveer een jaar geleden begon het mensen op te vallen dat ik er elke dag een beetje anders uitzie. Ik ben altijd al wel met haarstijlen bezig geweest, en met verschillende kleuren. Daarom heb ik ook pruiken, want ik vind het soms leuk om mezelf met lang haar te zien, en soms met kort haar.

Dat is misschien toch die veelzijdigheid, die *fluidity*, waar je het over had. Vanbuiten en vanbinnen. Ik vergelijk het met een golf. Die beweegt ook steeds anders. Het is hetzelfde water, maar het golft anders.

Hoe zie je de toekomst?

Ik zie wel wat er gaat gebeuren, ik probeer het positief te houden. Ik wil ook wel voor mijn moeder kunnen zorgen, wat lastig is, want mijn broer en ik hebben beiden autistische trekjes, en misschien wel aandachtsproblemen. Dat merkt vooral mijn familie, thuis. Ik heb met een vrouw op school gesproken en die denkt dat ik misschien een soort van ADD heb of misschien een klein beetje autisme. Ik wil er geen label op plakken, omdat ik het nog niet weet. Maar mijn moeder snapt het niet helemaal, wij snappen het zelf niet allemaal, dus ik denk dat het goed is als we een test gaan doen en dat we er dan, als we weten wat er is, aan kunnen werken. En dat ik wat meer ondersteuning kan krijgen op school. Sowieso bij toetsen heb ik eigenlijk, denk ik, extra tijd nodig. Ik ben altijd heel snel afgeleid.

Je zou een onderzoek naar ADD willen doen?

Ja, voor school, maar vooral voor thuis, zodat we wat makkelijker met elkaar om kunnen gaan. Nu heb ik heel veel gesprekken met mijn moeder en als ik het ergens niet mee eens ben, dan blijf ik bij mijn standpunt, ik verander niet zo snel van mening. En dan kan het zijn dat ik fout zit, maar ik accepteer het niet. Daar voel ik me slecht over, maar tegelijkertijd wil ik niet iets zeggen wat ik niet voel. Dus zo'n test zou duidelijkheid kunnen geven. Het erge is: ik heb daar van mijn huisarts al een brief over gekregen. Het enige probleem is dat ik moet bellen. En ik houd niet zo van bellen. Misschien ga ik het vanavond doen.

Je bent in elk geval bezig om te onderzoeken hoe je de situatie kunt verbeteren.

Ja. Ik weet dat... er deuren zijn die openstaan, maar ik weet nog niet welke ik moet nemen.

Maak je je zorgen over de ziekte van je moeder?

Soms wel. Toen ik jong was niet, omdat ze zei: 'Zolang ik gewoon gezond blijf is er niks aan de hand.' Meestal denk ik er niet over na, maar nu mijn zusje erbij is... Natuurlijk wil ik, als er iets gebeurt, samen met mijn broer voor mijn zusje gaan zorgen. Maar dan denk ik: kan ik dat wel? Ik zorg nu al nauwelijks voor mezelf, kan ik dat dan voor mijn zusje doen?

En school?

Het was sowieso al mijn plan om naar de havo door te stromen, maar misschien niet op deze school. Een van mijn vrienden zit op het IVKO en ik ben daar een keer langs geweest. Toen dacht ik: ik had eigenlijk op deze school moeten zitten. Het is individueel onderwijs, en gericht op de creatieve vakken. De docenten laten je ook wat vrijer. En ik denk dat het dan beter zou gaan. Ik weet nog niet precies wat ik voor creatiefs wil gaan doen, later, maar zeker iets in die richting.

Laten we dan een beetje fantaseren over de toekomst. Hoe ziet je leven er over een jaar of vijf uit, denk je?

Ik teken al sinds ik klein ben, maar ik houd ook van foto's maken. En ik wilde vroeger modeontwerpster worden. Ik kan op dit moment niet kiezen, maar ik denk dat ik dan misschien één van die dingen ben gaan doen. Ik wil wel echt wat binnen de LHBTQIA+-community doen, ik wil mensen ondersteunen.

Hoe zit het met de liefde, tegen die tijd?

Ik weet dat er mensen geïnteresseerd zijn in mij en ik ben ook wel geïnteresseerd in andere mensen. We moeten zien of het van beide kanten komt. Nu zijn er mensen die te ver wonen, of in het buitenland, en een afstandsrelatie wil ik niet. Maar tegen die tijd komt het, hopelijk, eh... goed.

En de labels?

Waarschijnlijk ga ik dan wat minder labels gebruiken. Ik denk dat die me, als ik ouder word, minder kunnen schelen. Hoop ik. Denk ik.